

Jak svět přichází o básníky

Totální nasazení

Pojď, pojď, už se nevracej
Ty cenné okamžiky neztrácej,
si moje první, moje jediná,
nádherná, jako kolombína.

Pojď, pojď, není vyhnutí,
zmrzlinu od cukráře nesu ti,
jsi moje první moje jediná,
neměj strach, tak to vždycky začíná.

Včera jsem tě zase potkal,
jen si mi kývla na pozdrav,
na stěně visí tvoje fotka
a já čtu tajně Šrámkův splav.

Nechtěl bych tě,
potkat v Lukách,
chtěl bych jít s tebou do kina
a říct ti o těch hrozných mukách,
když první láska začíná.

Pojď, pojď, už se nevracej
Ty cenné okamžiky neztrácej,
si moje první, moje jediná,
nádherná, jako kolombína.

Pojď, pojď, není vyhnutí,
zmrzlinu od cukráře nesu ti,
jsi moje první moje jediná,
neměj strach, tak to vždycky začíná.

Do tmy volám: „Lásko, chci tě!“,
celou noc čmárám sonety
a neučím se k maturitě,
za to můžeš pouze ty.

Píšu básně místo rovnic
a není mi moc veselo,
prosím tě, lásko, nevyslov nic,
co by mě příliš bolelo.

Pojď, pojď, už se nevracej
Ty cenné okamžiky neztrácej,
si moje první, moje jediná,
nádherná, jako kolombína.

Pojď, pojď, není vyhnutí,
zmrzlinu od cukráře nesu ti,
jsi moje první moje jediná,
neměj strach, tak to vždycky začíná.